

”Jag slängde beundrarbrevet från Bergman”

Trots att hon inte ens gillade låten har hennes memoarer fått dess namn. I ”Tunna skivor av mig” berättar Siw Malmkvist om vägen från fattigkvarteren i Landskrona till flotta våningen vid Karlaplan.

AV ROLF OLOFSSON FOTO JANNE DANIELSSON

”Jag har haft god hjälp av gamla klipp som några av mina fans samlat genom åren”, säger Siw Malmkvist om skrivandet av sina memoarer.

Det är en behagligt ljum sensommarlördag. Det är mitt på dagen och jag står i Gustav Adolfsparken i Stockholm och väntar på att Siw Malmkvist ska dyka upp. Hon är en aning sen, har hon just meddelat i mobilen.

Allt är alltså som det ska. Hon är berömd för att inte kunna passa tider, det finns det flera exempel på i hennes memoarbok. Hur Arne Domnéus stack i väg från Strömstad en morgon när avfärdstiden passerats, hon fick lifta till Halmstad för nästa spelning, och hur Lenart Hyland gav henne en väckarklocka när de hade jobbat ihop i ”Stora famnen”.

Det är den helt färskna boken, ”Tunna skivor av mig”, som är anledningen till vårt möte.

Hennes entré är överraskande. Hon kommer inte gångvägen in i parken, hon halkar ner längs en slänt och ropar ”är det du?”.

Jag erkänner.

Vi söker oss till en bänk nära kyrkan och sätter oss så nära varann att det måste se ganska rart ut för förbipasserande. Och helt naturligt för mig. Det är som att träffa en gammal vän, hon har ju alltid funnits där, på skivor, på tv, på teatrar, på film. Och nu alltså i bokform med berättelsen om sitt liv.

Siw Malmkvist, författare, hur smakar det?

–Ja, det låter nåt det! Jag har ju mina dubier, den saken är klar. Vilken jäkel vill läsa det här, tänker jag i dystra stunder.

Tanken har funnits i flera år, att berätta för

barn och barnbarn om tiden fram till nu. För livet tar inte slut bara för att hon skriver sina memoarer.

Hur länge tänker du hålla på?

–Jag vet inte. Det ger sig nog själv. När det kommer färre anbud, när publiken tunnas ut och när tidningarna har mist intresset, då är det dags att lägga av. Det vore ju bäst att bestämma sig för att sluta innan det händer! Men så länge det är kul så är det kul.

Hade mycket att berätta

Boken är berättelsen om hennes väg till att bli en av våra mest folkkära artister. Från den fattiga uppväxten i Landskrona till våningen vid Karlaplan. Skriven på ett rakt och okonstlat sätt, precis som hon pratar.

–Jag vet inte om det blev för mycket, men det fanns mycket att berätta. Om mitt artist-

liv i Tyskland finns till exempel mycket mer att berätta. Skulle boken bli översatt till tyska så kan jag tillföra en del, sånt som har störst intresse för den tyska publiken.

Att Siw Malmkvist är populär i Tyskland är ingen nyhet, hon har haft ett otal skivsuccéer där. Har till och med en gång representerat Västtyskland i schlagerfestivalen.

Hetast var hon på 1960- och 70-talen. Men nu på 2000-talet har hon på nytt haft stora framgångar. Under fyra år turnerade hon tillsammans med Gitte Haenning och Wenche Myhre.

”På något sätt skämdes jag lite för ’Tunna skivor’, jag kan inte förklara varför. Numera sjunger jag den alltid.”

–Det var nog den största succé jag varit med om, med jublande publik vareviga kväll! Då blev jag aktuell igen efter många år med bara lite tv och så där.

”Tunna skivor av mig” heter boken men du var inte särskilt förtjust i just den låten.

–Jag tyckte ju om när Connie Francis sjöng den, ”Everybody’s somebody’s fool”, men hon sjöng den ju så klagande, precis som om det vore Frälsningsarmén.

Så nynnar hon lite på klagovisan för att demonstrera.

–Den skulle ju Frälsis sjunga och inte jag. Ändå blev det hennes allra största hit.

fortsättning på sidan 12 ▶

personbevis

Namn: Siw Malmkvist.

Bor: Lägenhet på Östermalm i Stockholm och sommartorpet Vika utanför Ulricehamn.

Ålder: Fyller 74 år på nyårsafton.

Familj: Maken skådespelaren Fredrik Ohlsson, barnen Tove och Henrik, bonusbarnen Lukas och Maria, barnbarnen Julia, Fabian, Alfred, bonusbarnbarnet Jacob samt ännu ett på väg.

Aktuell: Med boken ”Tunna skivor av mig” (Norstedts).

"Ännu i dag kan jag när det är studenttider känna ett sug efter att köpa en studentmössa", säger Siw Malmkvist.

► -Producenten Anders Burman brukade säga att om jag inte trodde på en låt då var det bäddat för succé. Vi gjorde låten mycket tuffare och texten är ju rolig. Det är ju en sån där grej som är riktad mot männen, det tycker jag om.

Men under många år hade du inte med "Tunna skivor" på repertoaren. Varför?

-På något sätt skämdes jag lite för den, jag kan inte förklara varför. Numera sjunger jag den alltid. Det var efter en konsert där en ung kille i publiken absolut ville höra "Tunna skivor". Publiken vill ha örhängena, det fattade jag då.

Det finns en rad örhängen att fylla ett konsertprogram med. Under tretton år hade Siw Malmkvist 40 låtar på Svensktoppen. Hon var med i KardeMumma-revyn, hon var Pippi Långstrump under flera år och gjorde succé i adventskalendern "Trolltider". Bara härom året var hon Fräulein Schneider i "Cabaret" på Stockholms stadsteater och ovanpå det en av "Stjärnorna på slottet" på tv.

Hon har jobbat ihop med Alla. Med Charlie Norman, Quincy Jones, Dompan, Lenart Hyland (nej, de hade inget förhållande), Cornelis, Bosse Parnevik, Ulf Brunnberg, Siv Ericks, Wenche Myhre, Povel Ramel och Hasse Alfredson för att ta några få exempel.

Och med Lill-Babs och Ann-Louise Hanson förstås, de uppträder fortfarande tillsammans då och då under namnet Tre tjejer.

Vilka är höjdpunkterna under karriären?

-Den ena är nog tiden som Pippi. Den andra är musikalen "Nine" med Ernst-Hugo Järegård i huvudrollen, det var underbart att ha honom som motspelare.

Några djupdykningar?

-Ja, jag fick vara med i den första filmen om Jönssonligan, som Eivor, hustru till Rocky. Jag kände snart att alla tyckte att jag var jättedålig. Och när jag ser filmen håller jag med; jag är urdålig. Jag förstår att de inte ville ha mig med i nästa Jönssonfilm...

När vi träffas har hon just kommit från en konsert i Visby och i kväll sjunger hon i Salt-sjöbaden på en liten restaurang.

-Ibland sjunger jag på intima föreställningar för 75 personer, ibland för 7000. Jag vet inte

vilket jag gillar bäst. Som i går kväll med en publik på 300 personer, det blev en enorm publikkontakt.

Vilka sitter i publiken?

-Alla åldrar, dels de i min egen ålder och uppåt och dels mycket unga. För dem är det låtar de har hört hela livet via sina föräldrar och mor-/farföräldrar.

Du kommer från en ganska fattig uppväxtmiljö, men lycklig.

-Ja, det är den bästa perioden i mitt liv. Inga

"Man kan undra vart den där kavata flickan tog vägen. Nu är jag mer och mer orolig, rädd att något otäckt ska hända, rädd för att flyga", berättar Siw Malmkvist.

stora krav, många lekkamrater, inga bekymmer. Vi var nio syskon, far var statare från början. Att vi hade det lite sämre ställt, det märkte jag inte. Min allra bästa barndomskamrat bodde i villa, pappan var disponent. Jag var förundrad över guldpendylen i vardagsrummet, rokokomöblerna, och att de hade piano. Men tog det ganska naturligt.

Drabbades av en stroke

Siw Malmkvist, som på den tiden hade enkelt v i förnamnet och q i efternamnet, var en sprallig och framåt unge, busig skulle nog en del säga.

-Ja, man kan undra vart den där kavata flickan tog vägen. Nu är jag mer och mer orolig, rädd att något otäckt ska hända, rädd för att flyga. Min dotter säger att jag jämt ser katastrofer framför mig.

Du fick inte gå i skolan till studenten, du slutade redan efter folkskolan.

-Sju är plus fortsättningsskola ett år. När jag tänker på hur liten jag var och skulle ut och jobba, det är ju inte klokt. 13-14-åringar i dag är ju små barn. Men jag var ivrig att börja tjäna egna pengar.

Du skriver att du burit på ett bildningskomplex. Sitter det fortfarande i?

-Nja, egentligen inte. Jag har ju sett många människor som har klarat sig bra utan att ha tagit studenten. Men ännu i dag kan jag när det är studenttider känna ett sug efter att köpa en studentmössa.

En speciell händelse får stor plats i Siw Malmkvists memoarer, en händelse som skakat om henne och fått henne att fundera mycket över livet. Den inträffade under Tysklandsturnén 2005.

-Jag hade känt mig trött och frusen under några dagar. Jag hade en konstig känsla i vänster sida men gjorde showen på kvällen. Några dagar senare konstaterade läkare att jag hade fått en stroke.

-Det var en liten stroke som hade drabbat mig på rätt sida, så att inte talförmågan hade påverkats.

Hon fick inga fysiska men efter stroken förutom att hon är lite långsammare i vänsterhanden.

-Men känslomässigt tror jag att jag har påverkats mycket. Jag reagerar starkare på saker och ting nu. Det positiva är att jag slutade röka direkt.

I inledningen av boken skriver du "Jag tänker förlåta mig själv för det jag gjorde - som jag inte borde ha gjort, och förlåta mig för allt jag inte gjorde - som jag borde ha gjort". Finns det något du ångrar?

-Ja, att jag slängde ett brev jag fick från Ingmar Bergman. Det var någon gång på 1960-talet. Han skrev att han tyckte att jag var så vacker och så bra på scenen och en massa annat. Jag trodde att det var någon som drev med mig. Senare har jag sett hans handstil och insett att det faktiskt var han som skrev. Det brevet hade ju varit kul att ha kvar.

-Och att jag inte började skriva dagbok mycket tidigare. Jag kan till exempel inte komma ihåg hur det kom sig att jag började sjunga med band där i tonåren.

Men du måste ha ett mycket gott minne med tanke på allt som du berättar om i boken.

-Jag har haft god hjälp av gamla klipp som några av mina fans samlat genom åren. Det finns speciellt en man som kan allt om mig. Han har mycket bättre koll på mig än vad jag själv har! ■